

**A Legfelsőbb Bíróság
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

**2010. október 20.
I. évfolyam 5. szám**

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK 2

KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK	2
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	2
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	2
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	3
POLGÁRI ÜGYSZAK	5
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	8
ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT ÍTÉLETEK	11
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	11
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	12
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	12
POLGÁRI ÜGYSZAK	12
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	12
A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG UNIÓS JOGI TÁRGYÚ ÍTÉLETEI	14
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	14
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	14
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	14
POLGÁRI ÜGYSZAK	14
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	14

EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK 17

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI	17
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEI	17
A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI	23
BÜNTETŐ ÜGYSZAK	23
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	23
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	23
POLGÁRI ÜGYSZAK	24
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK	24

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem tettek közzé ilyen tárgyú kérdést.

Gazdasági ügyszak

1. A Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia által 2010. július 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-357/10. sz. ügy), (C-358/10. sz. ügy), (C-359/10. sz. ügy) ¹

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Ellentétesek-e a 2006/123/EK irányelv 15. és 16. cikkének helyes alkalmazásával a 2008. november 29-i 185. sz. törvényrendelet 32. cikke (7a) bekezdésének — amely szabályt a 2009. január 28-i 2. sz. végrehajtási törvény iktatta be, és amelyet később a 2009. február 27-i 14. sz. törvény módosított — azon nemzeti szabályai, amelyek a többségi állami részvétellel működő társaságok kivételével előírják a társaságok számára:

— a területi vagy települési önkormányzat adóinak, illetve egyéb bevételeinek kivetésére, megállapítására és beszedésére vonatkozó szolgáltatásra irányuló megbízások semmisségét olyan jogalanyok vonatkozásában, amelyek nem felelnek meg a tízmillió eurós jegyzett tőkeminimum pénzügyi feltételének;

— a területi vagy települési önkormányzat adóinak kivetésére és megállapítására, valamint a területi vagy települési önkormányzat adóinak, illetve egyéb bevételeinek beszedésére vonatkozó tevékenység végzésére jogosult jogalanyok nyilvántartásába felvett társaságok tőkéjének az előzőekben említett minimális mértékhez való igazítását a 1997. december 15-i 446. sz. törvényrendelet 53. cikkének (3) bekezdése és a későbbi módosítások értelmében;

— új megbízások vállalásának, [eredeti 19. o.] vagy területi vagy települési önkormányzat adóinak, illetve egyéb bevételeinek kivetésére, megállapítására és beszedésére vonatkozó szolgáltatásra kiírt pályázatokon való részvétel tilalmát a tőkeemelés fent említett kötelezettségének teljesítéséig?

2. Ellentétesek-e az Európai Közösséget létrehozó szerződés 3.,10.,43.,49., valamint 81. cikkének helyes alkalmazásával a 2008. november 29-i 185. sz. törvényrendelet 32. cikke (7a) bekezdésének — amely szabályt a 2009. január 28-i 2. sz. végrehajtási törvény iktatta be, és amelyet később a 2009. február 27-i 14. sz. törvény módosított — azon nemzeti szabályai, amelyek a többségi állami részvétellel működő társaságok kivételével előírják a társaságok számára:

— a területi vagy települési önkormányzat adóinak, illetve egyéb bevételeinek kivetésére, megállapítására és beszedésére vonatkozó szolgáltatásra irányuló megbízások semmisségét olyan jogalanyok vonatkozásában, amelyek nem felelnek meg a tízmillió eurós jegyzett tőkeminimum pénzügyi feltételének;

— a területi vagy települési önkormányzat adóinak kivetésére és megállapítására, valamint a területi vagy települési önkormányzat adóinak, illetve egyéb bevételeinek beszedésére vonatkozó tevékenység végzésére jogosult jogalanyok nyilvántartásába felvett társaságok tőkéjének az előzőekben említett minimális mértékhez való igazítását az 1997. december 15-i 446. sz. törvényrendelet 53. cikkének (3) bekezdése és a későbbi módosítások értelmében;

¹ A feltett kérdések a megjelölt ügyekben szó szerint megegyeznek.

— új megbízások vállalásának, vagy területi vagy települési önkormányzat adóinak, illetve egyéb bevételeinek kivetésére, megállapítására [eredeti 20. o.] és beszédésére vonatkozó szolgáltatásra kiírt pályázatokon való részvétel tilalmát a tőkeemelés fent említett kötelezettségének teljesítéséig?

2. A High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court) (Egyesült Királyság) által 2010. július 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-366/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Felhívható-e a jelen ügyben az alábbi nemzetközi jogi szabályok valamelyike vagy mindegyike a kibocsátási egységek EU-n belüli kereskedelmi rendszerének a légiközlekedésre történő kiterjesztése céljából a 2008/101/EK irányelvvel módosított 2003/87/EK irányelv (a továbbiakban együtt: módosított irányelv) érvényességének vitatására:

- a) a nemzetközi szokásjog azon elve, mely szerint minden állam teljes és kizárólagos szuverenitással rendelkezik saját légtere felett;
- b) a nemzetközi szokásjog azon elve, mely szerint egyetlen állam sem támaszthat jogszerűen igényt arra, hogy a nyílt tenger valamely részét szuverenitása alá vonja;
- c) a nemzetközi szokásjog azon elve, mely szerint a nyílt tenger felett szabadon lehet repülni;
- d) a nemzetközi szokásjog azon elve (melynek fennállását az alperes nem fogadja el), mely szerint a nyílt tenger felett áthaladó légi jármű — nemzetközi egyezmény kifejezetten eltérő rendelkezése hiányában — annak az országnak a kizárólagos joghatósága alá tartozik, amelyben lajstromozták;
- e) a Chicagói Egyezmény (különösen 1., 11., 12., 15. és 24. cikke);
- f) a Nyitott Égbolt Megállapodás (különösen 7. cikke, 11. cikke (2) bekezdésének c) pontja és 15. cikkének (3) bekezdése);
- g) a Kiotói Jegyzőkönyv (különösen 2. cikkének (2) bekezdése)?

Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

2. Érvénytelen-e a módosított irányelv akkor és annyiban, ha és amennyiben a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerét a járatok azon szakaszaira is alkalmazza (általánosságban vagy harmadik országokban lajstromozott légi jármű tekintetében), amelyek az EU tagállamainak légterén kívül esnek, mivel ez ellentétes egy vagy több fent ismertetett nemzetközi szokásjogi elvvel?

3. Érvénytelen-e a módosított irányelv akkor és annyiban, ha és amennyiben az a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerét a járatok azon szakaszaira is alkalmazza (általánosságban vagy harmadik országokban lajstromozott légi jármű tekintetében), amelyek az EU tagállamainak légterén kívül esnek:

- a) mivel ez ellentétes a Chicagói Egyezmény 1., 11. és/vagy 12. cikkével;
- b) mivel ez ellentétes a Nyitott Égbolt Megállapodás 7. cikkével?

4. Érvénytelen-e a módosított irányelv annyiban, amennyiben az a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerét a légiközlekedésre alkalmazza:

- a) mivel ez ellentétes a Kiotói Jegyzőkönyv 2. cikkének (2) bekezdésével és a Nyitott Égbolt Megállapodás 15. cikkének (3) bekezdésével;
- b) mivel ez ellentétes a Chicagói Egyezmény — önmagában vett vagy a Nyitott Égbolt Megállapodás 3. cikkének (4) bekezdésével és 15. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett — 15. cikkével;
- c) mivel ez ellentétes a Chicagói Egyezmény — önmagában vett vagy a Nyitott Égbolt Megállapodás 11. cikke (2) bekezdésének c) pontjával összefüggésben értelmezett — 24. cikkével?

Munkaügyi ügyszak

1. A Rechtbank Amsterdam (Hollandia) által 2010. július 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-347/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Ellentétes-e az Európai Közösség jogának a munkavállalók szabad mozgásának megvalósítását szolgáló rendelkezéseivel, különösen az 1408/71 rendelet I. és II. címében, valamint az EK 39. és 288. cikkben (jelenleg EUMSZ 45. cikk és az EUMSZ 355. cikkel összefüggésben értelmezett EUSZ 52.

cikk) foglalt rendelkezésekkel, ha a Hollandiában letelepedett munkáltató által Hollandia területén kívül, a kontinentális talapzat holland részén található állandó létesítményen foglalkoztatott munkavállaló, még ha holland állampolgársággal is rendelkezik, és a kötelező biztosításra vonatkozóakkal lényegében azonos feltételek mellett van lehetősége önkéntes biztosításra, csak azért nem válik biztosítottá a nemzeti kötelező munkavállalói biztosítás keretében, mert nem Hollandiában, hanem egy másik tagállamban (a jelen esetben: Spanyolországban) rendelkezik lakóhellyel?

2. A Bundesarbeitsgericht (Németország) által 2010. június 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-297/10. sz. ügy), (C-298/10. sz. ügy)²

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A kollektív szerződést kötő felek elsődleges jog által biztosított kollektív tárgyaláshoz való jogára (jelenleg az Alapjogi Charta 28. cikke) is figyelemmel ellentétes-e az életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetésnek a 2000/78/EK irányelvvel pontosított elsődleges jogi tilalmával (jelenleg az Alapjogi Charta 21. cikkének (1) bekezdése) a közszolgálati alkalmazottakra vonatkozó kollektív szerződésben rögzített olyan díjazási szabályozás, amely, mint a Bundes-Angestelltentarifvertrag (a szövetségi munkavállalók kollektív szerződése, a továbbiakban: BAT) — a Vergütungstarifvertrag Nr. 35 zum BAT-tal (a BAT-hoz kapcsolódó 35. sz. bér-kollektív szerződés) összefüggésben értelmezett — 27. §-a, az egyes fizetési fokozatok alapéreit életkori csoportok szerint határozza meg?

2. Ha az első kérdésre az Európai Unió Bírósága vagy a Bíróság előzetes döntésében foglalt előírások alapján a Bundesarbeitsgericht igenlő választ ad:

a) Biztosít-e a kollektív tárgyaláshoz való jog mérlegelési mozgásteret a kollektív szerződést kötő felek részére egy ilyen hátrányos megkülönböztetés oly módon történő kiküszöbölésére, hogy az alkalmazottakat a régi kollektív szerződéses rendszerben megszerzett jogaik megőrzése mellett egy új, a tevékenységen, teljesítményen és tapasztalaton alapuló díjazási rendszerbe vezetik át?

b) A 2. pont a) alpontjában foglalt kérdésre mindenképpen igenlő válasz adandó-e akkor, ha az átvezetett alkalmazottaknak az új kollektív szerződésben rögzített díjazási rendszer valamely besorolási fokozatán belüli fizetési fokozatba való végleges besorolása nem csupán a régi kollektív szerződéses rendszerben elért életkori csoporttól függ, és ha az új rendszer egy magasabb fizetési fokozatába került alkalmazottak általában nagyobb tapasztalattal rendelkeznek, mint az alacsonyabb fokozatba sorolt alkalmazottak?

3. Ha a 2. pont a) és b) alpontjában foglalt kérdésekre az Európai Unió Bírósága vagy a Bíróság előzetes döntésében foglalt előírások alapján a Bundesarbeitsgericht nemleges választ ad:

a) Igazolható-e azzal az életkoron alapuló közvetett hátrányos bánásmóddal, hogy a megszerzett szociális jogok megőrzésének törvényes céljáról van szó, és hogy e cél elérésének megfelelő és szükséges eszköze, hogy egy átmeneti szabályozással az idősebb és a fiatalabb foglalkoztatottakkal szemben ideiglenesen továbbra is eltérő bánásmódot alkalmazzanak, ha ezt az eltérő bánásmódot fokozatosan megszüntetik, és gyakorlatilag az egyetlen alternatíva az idősebb foglalkoztatottak díjazásának csökkentése lenne?

b) Figyelemmel a kollektív tárgyaláshoz való jogra és az ahhoz kapcsolódó kollektív szerződéskötési szabadságra a 3. pont a) alpontjában foglalt kérdésre mindenképpen igenlő válasz adandó-e akkor, ha a kollektív szerződést kötő felek ilyen átmeneti szabályozásban állapodnak meg?

4. Ha a 3. pont a) és b) alpontjában foglalt kérdésekre az Európai Unió Bírósága vagy a Bíróság előzetes döntésében foglalt előírások alapján a Bundesarbeitsgericht nemleges választ ad:

Minden esetben úgy lehet-e csak kiküszöbölni az életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetés elsődleges jogi tilalmának egy kollektív szerződéses díjazási rendszert jellemző és azt összességében érvénytelenítő megsértését, hogy az uniós joggal összhangban álló újraszabályozás hatálybalépéséig a kollektív szerződésben rögzített díjazási szabályok alkalmazása során mindig a legmagasabb életkori csoportot kell alapul venni, figyelemmel az érintett munkáltatókat azzal kapcsolatban terhelő többletköltségekre és a kollektív szerződést kötő felek kollektív tárgyaláshoz való jogára is?

5. Amennyiben a negyedik kérdésre az Európai Unió Bírósága vagy a Bíróság előzetes döntésében foglalt előírások alapján a Bundesarbeitsgericht nemleges választ ad:

² A C-298/10. sz. ügyben feltett kérdés megegyezik a C-297/10. sz. ügyben feltett első kérdéssel.

A kollektív szerződést kötő felek kollektív tárgyaláshoz való jogára tekintettel összeegyeztethető lenne-e az életkoron alapuló hátrányos megkülönböztetés uniós jogi tilalmával és e tilalom megsértése esetén alkalmazandó hatékony szankció szükségességével az, hogy a kollektív szerződést kötő felek részére egy belátható határidőt (például hat hónapot) biztosítanak, hogy a megállapodásuk alapján létrejött díjazási rendszer érvénytelenségét visszaható hatállyal kiküszöböljék, utalva ezzel együtt arra, hogy amennyiben a határidőn belül az uniós joggal összhangban álló újraszabályozásra nem kerül sor, a kollektív szerződés alkalmazása során mindenkor a legmagasabb életkori csoportot kell majd alapul venni, és adott esetben az uniós joggal összhangban álló újraszabályozás visszaható hatályú alkalmazásához mekkora időbeli mozgásteret lehetne ennek során a kollektív szerződést kötő felek részére biztosítani?

Polgári ügyszak

1. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2010. június 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-275/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A jelenlegihez hasonló esetben, amelyben a jogellenes támogatást úgy hajtották végre, hogy az adós a hitezővel szemben vállalt kezesség folytán olyan kölcsönt kapott, amelyet rendes piaci körülmények között nem bocsátottak volna rendelkezésére, kötelesek-e vagy legalábbis hatáskörrel rendelkeznek-e a nemzeti bíróságok arra, hogy a jogellenes támogatások következményeinek kiküszöbölésére vonatkozó kötelezettségük körében az EK 88. cikk (3) bekezdésének (jelenleg az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdésének) utolsó mondata alapján a kezességvállalást akkor is érvénytelenítsék, ha ez nem eredményezi egyúttal az e kezességvállalás alapján nyújtott kölcsön visszafizettetését is?

2. A Handelsgericht Wien (Ausztria) által 2010. június 3-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-277/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió jogának a szerzői és szomszédos jogok területére vonatkozó rendelkezéseit, különösen a bérleti és a haszonkölcsönzési jogról szóló irányelv 4. cikkével, a műholdas műsorsugárzásról és a vezetékes továbbközvetítésről szóló irányelv 2. cikkével és az információs társadalomról szóló irányelv 2. és 3. cikkével, valamint az 5. cikke (2) bekezdésének b) pontjával összefüggésben értelmezett a bérleti és a haszonkölcsönzési jogról szóló irányelv 2. cikkének (2), (5) és (6) bekezdését, a műholdas műsorsugárzásról és a vezetékes továbbközvetítésről szóló irányelv 1. cikkének (5) bekezdését, és a védelmi időről szóló irányelv 2. cikkének (1) bekezdését, hogy a többszörözés, a műholdas sugárzás és egyéb módon, a nyilvánosság számára hozzáférhetővé tétel útján történő nyilvánossághoz közvetítés hasznosításának jogai a törvény erejénél fogva mindenképpen közvetlenül (eredetileg) a filmalkotás vagy audiovizuális mű főrendezőjét vagy további, a tagállami jogalkotó által meghatározott filmszerzőket illetik, és nem – közvetlenül (eredetileg) és kizárólagosan — a film előállítóját;

az Európai Unió jogával ellentétesek-e azok a tagállami törvények, amelyek a hasznosítási jogokat törvény erejénél fogva közvetlenül (eredetileg) a filmelőállító részére engedik át?

Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén:

2a. Az Európai Unió joga alapján fennmarad-e a tagállami jogalkotónak a *bérleti és haszonkölcsönzési jogon kívül más jogokkal kapcsolatban is* az a joga, hogy egy filmalkotás vagy audiovizuális mű főrendezőjét vagy további, a tagállami jogalkotó által meghatározott filmszerzőket megillető hasznosítási jogok vonatkozásában ilyen jogoknak a filmelőállítóra való átruházása érdekében az 1. pont szerinti törvényi vélelmet biztosítsanak, és — igenlő esetben — a bérleti és haszonkölcsönzési jogról szóló irányelv 4. cikkével összefüggésben értelmezett 2. cikkének (5) és (6) bekezdését be kell-e tartani?

2b. Kiterjed-e egy filmalkotás vagy audiovizuális mű főrendezőjének vagy további, a tagállami jogalkotó által meghatározott filmszerzőknek az eredeti jogosultsága a tagállami jogalkotó által méltányos díjazásra biztosított olyan igényre is, mint amilyen az osztrák szerzői jogi törvény (UrhG)

42b. §-ában szabályozott „üres kazetta” jogdíj, illetve az információs társadalomról szóló irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerinti méltányos díjazásra?

A 2b. kérdésre adott igenlő válasz esetén:

3. Az Európai Unió joga alapján fennmarad-e a tagállami jogalkotó azon joga, hogy egy filmalkotás vagy audiovizuális mű főrendezőjét *vagy további, a tagállami jogalkotó által meghatározott filmszerzőket* megillető hasznosítási jogok vonatkozásában az ilyen díjazás iránti igényeknek a filmelőállítóra történő átruházása érdekében a 2. pont szerinti törvényi vélelmet biztosítsanak, és — igenlő esetben — a bérleti és haszonkölcsönzési jogról szóló irányelv 4. cikkével összefüggésben értelmezett 2. cikkének (5) és (6) bekezdését be kell-e tartani?

A 3. kérdésre adott igenlő válasz esetén:

4. Összhangban áll-e az Európai Unió szerzői és szomszédos jogok területére vonatkozó előbb említett rendelkezéseivel egy tagállam azon törvényi rendelkezése, amely elismeri ugyan a filmalkotás vagy audiovizuális mű főrendezőjének *vagy további, a tagállami jogalkotó által meghatározott filmszerzőknek* a törvényben rögzített díj felére vonatkozó jogát, azonban ezen jog gyakorlása önkéntes és következképpen le lehet róla mondani?

3. The Appointed Person by the Lord Chancellor (Egyesült Királyság) által 2010. június 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-307/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Szükséges-e a védjegybejelentés hatálya alá tartozó különböző áruk vagy szolgáltatások sajátos fokú egyértelműséggel és pontossággal történő meghatározása, és ha igen, milyen sajátos fokú egyértelműséggel és pontossággal?

2. Megengedhető-e az 1957. június 15-én kötött (időről időre felülvizsgált és módosított) Nizzai Megállapodás alapján létrehozott Áruk és Szolgáltatások Nemzetközi Osztályozása fejezetcímei általános kifejezéseinek használata a védjegybejelentés hatálya alá tartozó különböző áruk vagy szolgáltatások meghatározása céljából?

3. Szükséges-e vagy megengedhető-e az említett Áruk és Szolgáltatások Nemzetközi Osztályozása fejezetcímei általános kifejezéseinek ilyen használatát a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal elnöke által 2003. június 16-án kiadott 4/03. sz. közleménnyel (HL OHIM 2003., 1647. o.) összhangban értelmezni?

4. A Tribunal da Relação do Porto (Portugália) által 2010. július 1-jén benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-315/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Az a tény, hogy a portugál bíróságok a felek honosságára tekintettel megállapították joghatóságuk hiányát egy követeléssel kapcsolatos kereset tekintetében, kizárja-e a 44/2001 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése és 28. cikke szerinti keresetek közötti összefüggés fennállását abban az esetben, ha a portugál bíróságoktól egy másik, *actio Pauliana* gyakorlásán alapuló olyan kereset elbírálását kéri, amelyet mind az adós, mind a — jelen esetben a követelést megszerző — harmadik személy, valamint a harmadik személyre engedményezett követelés portugál székhelyű letéteményesei ellen is megindítottak annak érdekében, hogy az ítélt dolog (res iudicata) kötőereje valamennyiükre kiterjedjen?

2. Nemleges válasz esetén szabadon alkalmazhatók-e a jelen ügyre a 44/2001 rendelet 6. cikke (1) bekezdésében foglaltak?

5. A Court of Appeal (Civil Division) (England & Wales) (Egyesült Királyság) által 2010. július 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-322/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A 469/2009 rendelet (a továbbiakban: rendelet) a preambulumbekkezdésekben szereplő egyéb célok között elismeri, hogy szükség van olyan kiegészítő oltalmi tanúsítványra, amelyet a Közösség

tagállamainak mindegyike ugyanolyan feltételekkel ad meg a nemzeti vagy európai szabadalom jogosultjának, ahogy az a (7) és (8) preambulumbekendésekben is szerepel. A szabadalmi jog közösségi harmonizációjának hiányában mit kell érteni a rendelet 3. cikke a) pontjában azon, hogy „a termék hatályos alapszabadalom oltalma alatt áll”, és milyen kritériumok alapján dönthető el ez?

2. A jelen ügghöz hasonló esetekben, ahol olyan gyógyszerrel van szó, amely egynél több hatóanyagból tevődik össze, vannak-e további, vagy más kritériumok annak eldöntésére, hogy a rendelet 3. cikke a) pontjának megfelelően „a termék hatályos alapszabadalom oltalma alatt áll-e”, és amennyiben igen, melyek ezek a további, vagy más kritériumok?

3. A jelen ügghöz hasonló esetekben, ahol több betegség ellen kifejlesztett védőoltás szerepel, vannak-e további vagy más kritériumok annak eldöntésére, hogy a rendelet 3. cikke a) pontjának megfelelően „a termék hatályos alapszabadalom oltalma alatt áll-e”, és amennyiben igen, melyek ezek a további vagy más kritériumok?

4. A 3. cikk a) pontjának alkalmazásában azon, több betegség ellen kifejlesztett védőoltás, amely több antigénből tevődik össze, „alapszabadalom oltalma alatt áll-e”, ha a védőoltás egyik antigénje „hatályos alapszabadalom oltalma alatt áll”?

5. A 3. cikk a) pontjának alkalmazásában azon, több betegség ellen kifejlesztett védőoltás, amely több antigénből tevődik össze, „alapszabadalom oltalma alatt áll-e”, ha a védőoltás valamennyi, egy betegséget célzó antigénje „hatályos alapszabadalom oltalma alatt áll”?

6. [A rendelet], és különösen a 3. cikk b) pontja lehetővé teszi- e kiegészítő oltalmi tanúsítvány megadását egy hatóanyag, illetve hatóanyagok kombinációja tekintetében, ha:

a) a hatályos alapszabadalom [a rendelet] 3. cikke a) pontjának értelmében oltalmat biztosít a hatóanyag, illetve a hatóanyagok kombinációja tekintetében; és

b) az egy hatóanyagot vagy hatóanyagok kombinációját egy vagy több eltérő hatóanyaggal együttesen tartalmazó gyógyszer forgalomba hozatalát a 2001/83/EK irányelv vagy a 2001/82/EK irányelv szerint hatályosan engedélyezték, és ez az engedély a hatóanyag vagy a hatóanyagok kombinációja forgalomba hozatalára vonatkozó első engedély?

6. Az Okresní soud v Chebu (Csehország) által 2010. július 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-327/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: cseh

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Megalapozza-e a Szerződés 81. cikke (korábbi 65. cikke) értelmében vett, a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet (a továbbiakban: Brüsszel I. rendelet) alkalmazhatóságának egyik feltételét képező határokon átnyúló vonatkozást az a tény, hogy a bírósági eljárásban résztvevő felek egyike az eljárás helye szerinti államtól eltérő állam állampolgára?

2. Kizárja-e a Brüsszel I. rendelet az ismeretlen helyen tartózkodó személyek elleni eljárás megindítását lehetővé tevő nemzeti jogi rendelkezések alkalmazását?

3. A második kérdésre adandó nemleges válasz esetén: úgy tekinthető-e önmagában a tagállami bíróság által kirendelt alperesi ügygondnok részéről az ügyben történő nyilatkozattétel, hogy az alperes a Brüsszel I. rendelet 24. cikkének alkalmazásával aláveti magát a helyi bíróság joghatóságának, akkor is, ha a jogvita tárgya fogyasztói szerződésből eredő követelés, és a Cseh Köztársaság bíróságai e rendelet 16. cikkének (2) bekezdése alapján nem rendelkeznenek joghatósággal a jogvita eldöntésére?

4. Úgy tekinthető-e egy adott bíróság illetékességét kikötő megállapodás, hogy az a Brüsszel I. rendelet 17. cikke 3. pontjának értelmében megalapozza a kikötött bíróság joghatóságát, és, ha igen, vonatkozik-e ez arra az esetre is, ha a joghatóságot kikötő megállapodás a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 6. cikkének (1) bekezdésével fennálló ellentét folytán érvénytelen?

7. A Finanzgericht Hamburg (Németország) által 2010. július 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-338/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Érvénytelen-e az Európai Bizottság által az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi rendelet szerinti eljárásban kibocsátott dömpingellenes szabályozás amiatt, hogy a Bizottság azt egy „más elfogadható alapon” megállapított rendes érték alapulvételével (jelen ügyben a Közösségben azonos árukért ténylegesen fizetett vagy fizetendő ár alapján) bocsátotta ki anélkül, hogy további vizsgálatokat folytatott volna a rendes érték tekintetében, miután az analóg országban, amelyet a Bizottság mint olyat mindenekelőtt figyelembe vett, két vállalathoz eredménytelenül fordult írásban — amelyek közül az egyik egyáltalán nem jelentkezett, a másik pedig együttműködési készséget mutatott, de az ezt követően megküldött kérdőívre már nem reagált —, és az eljárás résztvevői a Bizottság előtt utaltak egy további lehetséges analóg országra?

8. A Supreme Court (Írország) által 2010. augusztus 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-400/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, illetve az 1347/2000/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. november 27-i 2201/2003/EK tanácsi rendelet, akár az Európai Unió Alapjogi Chartája 7. cikkének megfelelően értelmezve, akár nem, megakadályozza-e, hogy valamely tagállam jogszabályban írja elő, hogy a gyermek anyjával házasságot nem kötött apának meg kell szereznie az illetékes bíróság számára felügyeletet megállapító határozatát annak érdekében, hogy „felügyeleti joggal” rendelkezőnek minősüljön, amely jog az említett rendelet 2. cikkének (11) bekezdése alkalmazásában jogellenessé teszi a gyermek szokásos tartózkodási helye szerinti országból való elvitelét?

Közigazgatási ügyszak

1. A Bundesfinanzhof (Németország) által 2010. május 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-262/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Úgy kell-e értelmezni a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 204. cikke (1) bekezdésének a) pontját, hogy az olyan kötelezettségek teljesítésének elmulasztását is érinti, amelyeket csak a szóban forgó alkalmazott vámeljárással lezárása után kell teljesíteni, ezért a felfüggesztő eljárás keretében lefolytatott aktív feldolgozási eljárás során az arra előírt határidőn belül újra kivitt importáru esetében azon kötelezettség megszegése, hogy a vámeljárással lezárására nyitva álló határidő lejártát követő 30 napon belül be kell nyújtani az elszámolási okmányt a felügyeletet ellátó vámhivatalnak, vámtartozás keletkezését eredményezi az elszámolás tárgyát képező importáru teljes mennyisége tekintetében, amennyiben a 2913/92/EGK rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 859. cikke 9. pontjának a 2001. május 4-i 993/2001/EK bizottsági rendelet 1. cikke 30. pontjának b) alpontjával módosított változatában foglalt feltételek nem állnak fenn?

2. A Rechtbank van Koophandel te Dendermonde (Belgium) által 2010. június 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-288/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Ellentétes-e az üzleti vállalkozások fogyasztókkal szemben folytatott tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatairól szóló, 2005. május 11-i 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel a Wet

van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument [a kereskedelmi gyakorlatokról, valamint a fogyasztók tájékoztatásáról és védelméről szóló, 1991. július 14-i törvény] 53. cikkéhez hasonló olyan nemzeti rendelkezés, amely pontosan meghatározott időszakokban tiltja az árengedményekről szóló és azokat sejtető hirdetéseket?

3. A Tribunal Supremo (Spanyolország) által 2010. június 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-284/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Lehetővé teszi-e a távközlési szolgáltatások terén az általános felhatalmazásokra és az egyedi engedélyekre vonatkozó közös szabályozási keretről szóló, 1997. április 10-i 97/13/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és különösen annak 6. cikke, hogy (amint a távközlés általános szabályairól szóló, 1998. április 24-i 11. törvény 71. cikke rendelkezett) a tagállamok egy általános felhatalmazás jogosultját olyan éves díj megfizetésére kötelezzék, amely az adott évben kiszámlázott bruttó működési bevétel százalékos értéke alapján, legfeljebb annak 0,2%-ában kerül megállapításra, a távközlési szervezetnél az engedélyek és általános felhatalmazások rendszerének alkalmazása során felmerülő költségek — köztük az igazgatási költségek — fedezése érdekében?

4. A Tribunal Supremo (Spanyolország) által 2010. június 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-285/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Lehetővé teszi-e az 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv a tagállamok számára, hogy olyan ügyletek esetében, amelyeknél a felek között kapcsolat áll fenn, és a szokásos piaci árnál lényegesen alacsonyabb árakat alkalmaznak, a 11. cikk A. része (1) bekezdésének a) pontjában általános szabályként meghatározottól — az ellenértéktől — eltérő adóalapot határozzanak meg a saját részre történő termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás szabályai alkalmazásának kiterjesztésével (amint azt a HÉA-törvény 79. cikkének (5) bekezdése tette a 2006. november 29-i 36. törvény általi módosítást megelőzően), anélkül, hogy az irányelv 27. cikkében meghatározott különös eljárást alkalmaznák az általános szabály alkalmazásának mellőzésére vonatkozó felhatalmazás megszerzése érdekében, amellyel Spanyolország a 2006. május 15-i tanácsi határozat elfogadásáig nem rendelkezett?

5. A Tribunal Supremo (Spanyolország) által 2010. június 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-303/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

A szó szerinti értelmezéséből kiindulva, megszorítóan kell-e értelmezni az ásványi olajok jövedéki adója szerkezetének összehangolásáról szóló, 1992. október 19-i 92/81/EK tanácsi irányelv 8. cikke (2) bekezdésének c) pontjában szereplő „vasúti személyszállítás és árufuvarozás területén” kifejezést, amely a tagállamok által az említett területen alkalmazható adómentességeket határozza meg, vagy épp ellenkezőleg, olyan tág értelmezését kell alkalmazni, amely szerint a mentesség a vasúti infrastruktúra karbantartását szolgáló, sínen közlekedő gépek által felhasznált üzemanyagra is kiterjed?

6. A Verwaltungsgerichtshof (Ausztria) által 2010. június 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-309/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a Közösségen belül a cukoripar szerkezetátalakítására szolgáló ideiglenes rendszer megállapításáról és a közös agrárpolitika finanszírozásáról szóló 1290/2005/EK rendelet módosításáról szóló, 2006. február 20-i 320/2006/EK tanácsi rendelet 11. cikkét, hogy az e cikk (2) bekezdésében 2008/2009. gazdasági évre vonatkozóan a cukor és inulinszirup tekintetében

meghatározott, a kvóta tonnájára 113,3 euró mértékű ideiglenes szerkezetátalakítási összeget mindenképpen és teljes összegben akkor is elő kell írni, ha annak befizetése a szerkezetátalakítási alapon (jelentős) többletet eredményezne, és kizártnak látszik a finanszírozási szükséglet további növekedése?

2. Amennyiben az 1. kérdésre igenlő válasz adandó:

Sérti-e ebben az esetben a 320/2006/EK rendelet 11. cikke a korlátozott egyedi hatáskör-átruházás elvét, tekintettel arra, hogy ez az ideiglenes szerkezetátalakítási összegre vonatkozó rendelkezés egy általános adót vezethetne be, amely nem korlátozódna azon kiadások finanszírozására, amelyek az adó címzettjeinek a javát szolgálják?

7. A Cour de cassation (Belgium) által 2010. július 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-318/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Az EK-Szerződés 49. cikkének jelen ügyre alkalmazandó változatát — tekintettel arra, hogy a jogvita alapját képező tényállás a Lisszaboni Szerződés 2009. december 1-jei hatálybalépését megelőzően merült fel — úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami jogszabály, amely szerint a szolgáltatások után járó díjazás nem tekinthető levonható működési költségnek abban az esetben, ha azt közvetlenül vagy közvetve olyan más tagállamban letelepedett adóalany vagy olyan külföldi telephely részére fizetik, illetve az olyan, más tagállamban letelepedett adóalanyt vagy olyan külföldi telephelyt illet meg, amely a letelepedésének helye szerinti ország jogi szabályozása értelmében ott jövedelemadó-mentességet élvez, vagy a jelen ügyben érintett jövedelmek tekintetében ott olyan adószabályozás hatálya alá tartozik, amely jóval előnyösebb, mint a szóban forgó nemzeti jogszabályt elfogadó tagállamban e jövedelmekre alkalmazandó szabályozás, kivéve ha az adóalany bármilyen jogi eszközzel igazolja, hogy az ilyen díjazás valódi és tisztességes ügylet kapcsán merült fel, és hogy nem lépi túl a szokásos mértéket, miközben az e tagállamban letelepedett adóalany részére fizetett szolgáltatási díjak levonásához ilyen bizonyítást akkor sem követelnek meg, ha ez az adóalany jövedelemadó-mentességet élvez, vagy olyan adószabályozás hatálya alá tartozik, amely jóval előnyösebb, mint az ezen államban általánosan alkalmazandó szabályozás?

8. A Rechtbank Haarlem (Hollandia) által 2010. július 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-319/10. sz. ügy), (C-320/10. sz. ügy)³

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. A KN 2. árucsoporthoz fűzött 7. kiegészítő megjegyzését (a releváns időpontban 8. kiegészítő megjegyzésként) megállapító és módosító 535/94/EK, 1832/2002/EK, 1871/2003/EK és 2344/2003/EK rendeletek érvényességének és/vagy értelmezésének vizsgálata keretében lehetséges-e a DSB-nek a 0210 vámtarifaszám foglalt „sózva” fogalmának értelmezéséről szóló, 2005. szeptember 27-i határozatára hivatkozni, még akkor is, ha korábban „szabad forgalomba bocsátás” iránti kérelmet terjesztettek elő?

2. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

Miként kell megvizsgálni, hogy a csirkehús lényegesen megváltozott-e?

3. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

a) A DSB 2005. szeptember 27-i határozatára tekintettel érvényesek-e a fent említett rendeletek annyiban, amennyiben előírják, hogy a hús a 0210 vámtarifaszám értelmében akkor minősül akként, hogy „sózva” van, ha teljes sótartalma legalább 1,2 tömegszázalék?

b) A DSB 2005. szeptember 27-i határozata fényében úgy kell-e értelmezni a fent hivatkozott rendeleteket, hogy a KN 2. árucsoporthoz fűzött 7. kiegészítő megjegyzése értelmében legalább 1,2 tömegszázalék sótartalommal rendelkező húst lényegesen megváltozottnak kell tekinteni, és az a 0210 vámtarifaszám értelmében akként minősül, hogy „sózva” van, illetve hogy az 1,2 tömegszázaléknál kisebb sótartalmú, a sózás révén kimutathatóan lényegesen megváltozott hús nincs kizárva a 0210 vámtarifaszám alá történő besorolásból?

³ A feltett kérdések a két ügyben megegyeznek.

4. A harmadik kérdés a) pontjára adandó igenlő válasz esetén:
Miként kell megvizsgálni, hogy a csirkehús hosszú távú tartósítását a só biztosítja-e?

9. Az Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (Lett Köztársaság) által 2010. július 9-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-348/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lett

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a 2004/17/EK irányelv 1. cikke (3) bekezdésének b) pontját, hogy közszolgáltatási koncesszióknak minősül az a szerződés, amely az ajánlattevő részére autóbuszos tömegközlekedési szolgáltatás nyújtására vonatkozó jogosultságot biztosít, amennyiben az ellenszolgáltatás egy része a tömegközlekedési szolgáltatás nyújtására vonatkozó jogosultság, ugyanakkor az ajánlatkérő szerv kompenzációt nyújt a szolgáltatónak a szolgáltatás nyújtásából eredően felmerült veszteségek tekintetében, egyébként pedig a szolgáltatás nyújtására vonatkozó közjogi szabályok és a szerződéses rendelkezések korlátozzák a szolgáltatás nyújtásával járó kockázatot?
2. Amennyiben az első kérdésre adott válasz nemleges, a 2007/66/EK irányelvvel módosított 92/13/EGK irányelv 2d. cikke (1) bekezdésének b) pontja 2009. december 21-étől közvetlenül alkalmazható-e Lettországon?
3. A második kérdésre adott igenlő válasz esetén úgy kell-e értelmezni a 92/13/EGK irányelv 2d. cikke (1) bekezdésének b) pontját, hogy az alkalmazható a 2007/66/EK irányelv belső jogba való átültetésére előírt határidő lejárta előtt megkötött közbeszerzési szerződésekre is?

10. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2010. július 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-334/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Megilleti-e — a hatodik irányelv 6. cikke (2) bekezdése első albekezdésének a) és b) pontja, 11. cikke A. része (1) bekezdésének c) pontja, valamint 17. cikkének (2) bekezdése értelmében — a vállalkozásához tartozó tárgyi eszköz egy részét átmenetileg saját szükségleteinek kielégítésére felhasználó adóalanyt az adó levonására vonatkozó jog a kizárólag a magáncélú felhasználásra tekintettel elvégzett tartós átalakításra fordított kiadások tekintetében?
2. Jelentőséggel bír-e a kérdésre adandó válasz szempontjából az a tény, hogy az adóalannal szemben a tárgyi eszköz beszerzése során HÉÁ-t számítottak fel, amelynek tekintetében levonással élt?

11. A Korkein hallinto-oikeus (Finnország) által 2010. július 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-350/10. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: finn

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni a 77/388/EGK hatodik HÉA-irányelv 13. cikke B. része d) pontjának 3. és 5. alpontját, hogy a pénzügyi intézmények közötti fizetési forgalom és értékpapírügyletek lebonyolítása során igénybe vett — a jelen végzés 1. pontjában ismertetett — SWIFT-szolgáltatások mentesek a HÉA alól?

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett ítéletek

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem tettek közzé ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem tettek közzé ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

1. A Bíróság (negyedik tanács) 2010. július 29-i ítélete (az Arbeidshof te Antwerpen (Belgium) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Rijksdienst voor Pensioenen kontra Elisabeth Brouwer (C-577/08. sz. ügy)

A férfiak és a nők közötti egyenlő bánásmód elvének a szociális biztonság területén történő fokozatos megvalósításáról szóló, 1978. december 19-i 79/7/EGK tanácsi irányelv 4. cikkének (1) bekezdésével ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amelynek értelmében az 1984-től 1994-ig terjedő időszak vonatkozásában a határ menti ingázó női munkavállalók öregségi nyugdíjának számítása azonos vagy egyenértékű munka esetében a határ menti ingázó férfi munkavállalók esetében alkalmazott fiktív és/vagy átalány-napibértől alacsonyabb napibéren alapult.

Polgári ügyszak

1. A Bíróság (második tanács) 2010. július 15-i ítélete (a Bundesgerichtshof (Németország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Bianca Purrucker kontra Guillermo Vallés Pérez (C-256/09. sz. ügy)

A házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, illetve az 1347/2000/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. november 27-i 2201/2003/EK tanácsi rendelet 21. és azt követő cikkeiben foglalt rendelkezések nem alkalmazhatók a szülői felügyeleti joggal kapcsolatos, az e rendelet 20. cikkének hatálya alá tartozó ideiglenes intézkedésekre.

2. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. július 29-i ítélete (a Tribunal de commerce de Bruxelles (Belgium) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Françoise-Eléonor Hanssens-Ensch (az Agenor SA felszámolója) kontra Európai Közösség (C-377/09. sz. ügy)

Az Európai Közösséggel szemben indított, szerződésen kívüli felelősség megállapítása iránti kereset, még ha az érintett tagállam polgári jogi felelősségre vonatkozó általános szabályrendszerétől eltérő, különös jogi szabályt bevezető nemzeti szabályozáson alapul is, az EK 288. cikk második bekezdésével összefüggésben értelmezett EK 235. cikk alapján nem tartozik a nemzeti bíróságok hatáskörébe.

Közigazgatási ügyszak

1. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. július 15-i ítélete (Vestre Landsret — Dánia előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Skatteministeriet kontra DSV Road A/S (C-234/09. sz. ügy)

A 2005. április 13-i 648/2005/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 204. cikke (1) bekezdésének a) pontja nem alkalmazható az olyan helyzetre, mint amely az alapeljárásban szerepel, amelyben valamely engedélyezett feladó egy és ugyanazon áru vonatkozásában tévedésből két külső árutovábbítási eljárás kezdeményez, mivel a nem létező áruval kapcsolatos további eljárás az említett rendelkezés alapján nem vezethet vámtartozás keletkezéséhez.

2. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2010. július 15-i ítélete (a Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Gaston Schul BV kontra Staatssecretaris van Financiën (C-354/09. sz. ügy)

Teljesül a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 33. cikkében említett azon feltétel, miszerint a behozatali vámokat az importált áruk esetében ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ártól „elkülönítve” kell feltüntetni, amennyiben a szerződő felek

megállapodnak abban, hogy ezen árukat DDP („Delivered Duty Paid”) feltétel szerint szállítják, és ezt meg is említik a vámáru-nyilatkozatban, azonban az említett áruk preferenciális származásában való tévedésük miatt semmiféle vámösszeget nem tüntetnek fel.

3. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. július 15-i ítélete (Baranya Megyei Bíróság (Magyar Köztársaság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Pannon Gép Centrum Kft. kontra APEH Központi Hivatal, Hatósági Főosztály, Dél-dunántúli Kihelyezett Hatósági Osztály (C-368/09. sz. ügy)

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK irányelv 167. cikkét, 178. cikkének a) pontját, 220. cikkének 1. pontját és 226. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás vagy gyakorlat, amelynek alapján a nemzeti hatóságok azzal az indokkal tagadják meg az adóalanytól a részére nyújtott szolgáltatások után fizetendő vagy megfizetett adónak az általa fizetendő hozzáadottérték-adó összegéből való levonását, hogy a levonás időpontjában rendelkezésére álló eredeti számla a szolgáltatásnyújtás teljesítésének téves időpontját tartalmazta, valamint a később javított számla és az eredeti számlát érvénytelenítő sztornó számla sorszámozása nem folyamatos, feltéve, hogy a levonás anyagi jogi feltételei teljesülnek, és az érintett hatóság határozatának meghozatala előtt az adóalany olyan javított számlát nyújtott be az előbbi részére, amely feltünteti a szolgáltatásnyújtás teljesítésének pontos időpontját, még ha nem is folyamatos e számla és az eredeti számlát érvénytelenítő sztornó számla sorszámozása.

4. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. július 29-i ítélete (a VAT and Duties Tribunal, Manchester (Egyesült Királyság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Astra Zeneca UK Ltd kontra Her Majesty’s Commissioners of Revenue and Customs (C-40/09. sz. ügy)

A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról — közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapítás szoló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 2. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy vásárlási utalványoknak az ezen utalványokat a hozzáadottérték-adót is magában foglaló áron megszerző vállalkozás által munkavállalói számára ez utóbbiak készpénzben történő díjazásuk egy részéről való lemondása fejében történő rendelkezésre bocsátása e rendelkezés értelmében vett, ellenszolgáltatás fejében teljesített szolgáltatásnyújtásnak minősül.

5. A Bíróság (első tanács) 2010. július 29-i ítélete (az Augstākās tiesas Senāts (Lettország) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — SIA Pakora Pluss kontra Valsts ieņēmumu dienests (C-248/09. sz. ügy)

1. A Cseh Köztársaság, az Észt Köztársaság, a Ciprusi Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Máltai Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Szlovén Köztársaság és a Szlovák Köztársaság Európai Unióhoz való csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unió alapját képező szerződések kiigazításáról szóló okmány IV. melléklete 5. fejezetének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy annak megítélése szempontjából, hogy az ott említett kiviteli vámalakiságokat teljesítették-e, nincs jelentősége annak, hogy a 2000. december 15-i 2787/2000/EK bizottsági rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 448. cikkében előírt cselekményeket elvégezték-e, még akkor sem, ha a hajórakjegyzéket kiállították.

2. 2004. május 1-jétől az 1996. december 19-i 82/97/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet és a 2787/2000 rendelettel módosított 2454/93 rendelet az új tagállamokban is alkalmazandó, és nem lehet az említett csatlakozási okmány IV. melléklete 5. fejezetének (1) bekezdésében foglalt eljárás kedvezményére hivatkozni olyan esetben, ha az ott előírt kiviteli vámalakiságokat nem teljesítették az Európai Unió ezen új tagállamainak csatlakozása időpontjában a kibővített Közösség területén szállítás alatt álló áruk tekintetében.

3. A 82/97 rendelettel módosított 2913/92 rendelet 4. cikkének 10. pontját úgy kell értelmezni, hogy a behozatali vámok fogalmába nem tartozik bele a termékimport esetén fizetendő hozzáadottérték-adó.

4. Termékimport esetén a hozzáadottérték-adó megfizetésének kötelezettsége azt a személyt vagy személyeket terheli, akit vagy akiket az a tagállam, ahová az árut importálják, kötelezettként jelöl meg vagy kötelezettnek ismer el.

6. A Bíróság (harmadik tanács) 2010. július 29-i ítélete (a High Court of Justice (Chancery Division) (Egyesült Királyság) előzetes döntéshozatal iránti kérelme) — Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs kontra Isaac International Limited (C-371/09. sz. ügy)

1. A 2000. július 24-i 1602/2000/EK bizottsági rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/1993/EGK bizottsági rendelet 292. cikkének (3) bekezdésében szabályozott eljárás nem minősülhet engedélynek a két tagállamban működő és székhellyel rendelkező olyan importőr esetében, amely az egyik tagállamba importál árukat, majd azonnal a másik tagállamba szállítja át azokat annak érdekében, hogy a 2474/93/EGK tanácsi rendelettel kivetett dömpingellenes vám 71/97/EK tanácsi rendelettel való kiterjesztése alóli mentességnek egyes Kínai Népköztársaságból származó kerékpáralkatrészek behozatalára vonatkozó engedélyezéséről szóló, 1997. január 20-i 88/97/EK bizottsági rendelet 14. cikkének c) pontja alapján élvezze a dömpingellenes vám alóli mentességet.

2. A 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 212a. cikke nem teszi lehetővé a dömpingellenes vám alóli mentesség olyan importőr részére történő odaítélését, aki nem rendelkezik az ahhoz szükséges előzetes engedéllyel, hogy a 88/97 rendelet 14. cikkének c) pontja alapján e vámok alól mentességet élvezzen.

A Legfelsőbb Bíróság uniós jogi tárgyú ítéletei

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Közigazgatási ügyszak

Kfv.I.35.523/2009/5.

Az adóhatóság ellenőrzésével eljárási szempontból nem egyenértékű a 77/799/EGK tanácsi irányelv 2. cikk (1) bekezdésében meghatározott megkeresés alapján zajló információcsere. A megkereső adóhatóságnak ki kell meríteni az információ összegyűjtésének saját szokásos forrásait a külföldre irányuló megkeresés előtt. Ha az ellenőrzés alá vont gazdasági társaság Magyarországon bejegyzett gazdasági társaság, amelynek székhelye belföldön van és tulajdonosai belföldi illetőségűek, magyar

adóalanyként a magyar adóhatóság joghatósága alá tartozik, ezért nem merülhet fel a szabad letelepedés jogának megsértése.

Kfv.IV.37.898/2009/5.

A 2004/80/EK EK irányelv eljárásjogi kérdéseket tisztáz; kinek, és mit kell tennie annak érdekében, hogy a különböző nemzeti szabályok alapján a jogosultak kárát a határon átnyúló tényállások esetén is enyhíteni lehessen. Ezt támasztja alá az irányelv preambuluma szövege is, melynek 1. bekezdése rögtön kimondja, hogy az irányelv megalkotásakor mi volt a legfontosabb célkitűzés: „hogyan megszüntesse a személyek és szolgáltatások tagállamok közötti szabad mozgása előtt álló akadályokat”. A preambulom 6. bekezdése a 12. cikk 2. bekezdését kiegészíti aszerint, hogy „Az Európai Unióban a bűncselekmények áldozatainak igazságosan és megfelelő módon biztosítani kell a nekik okozott károk enyhítését, tekintet nélkül arra, hogy a bűncselekményt az európai közösségen belül hol követték el”. Ebből egyértelműen és logikusan arra lehet következtetni, hogy a 12. cikk 2. bekezdésének értelmezésekor is a megteremtő jogintézmény nemzetközi vonatkozásait kell elsősorban figyelembe venni.

Kfv.VI.39.053/2009/11.

Az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése körébe tartozóan, a Jöt. 121.§ (3) bekezdésének az EK szerződés 56. cikkével ellentétes szabályozásra való felperesi hivatkozást vizsgálva a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a Jöt. 121.§ (3) bekezdésének az a rendelkezése, mely szerint az alkalmazott által elkövetett cselekmény után a jövedéki bírságot a munkáltató köteles megfizetni, nem ellentétes a szolgáltatásnyújtás szabadságának elvével. Az alkalmazott által elkövetett jogsértésért történő bírságfizetésre kötelezés nem ellentétes a közösségi jog hivatkozott jogelvével, mert a munkáltató felelősséggel tartozik az alkalmazottaiért, jogsértő cselekményeiért, szankcióként pénzfizetési kötelezettség előírása nem akadályozza a felperest a szolgáltatásnyújtásban, a szolgáltatásnyújtás szabadságában.

Kfv.III.37.006/2010/7.

Idegenrendészeti ügyben a 2007. évi I. törvény 14. § (2) bekezdése hatáskört biztosít a házasságkötés céljának (érdekházasság kérdésének) vizsgálatára. Az Európai Parlament és Tanács 2004. április 29. napján kelt 2004/38/EK Irányelvének 28. preambulom-bekezdésére tekintettel megalkotott 35. cikk szerint ugyanis a tagállamok elfogadják a szükséges intézkedéseket, hogy megtagadják, megszüntessék vagy visszavonják az ezen Irányelv által juttatott bármely jogot, joggal való visszaélés vagy csalás, mint például érdekházasság esetében, kifejezésre juttatva ezáltal a Közösség által elérni kívánt célokat is. Az Irányelv 28. preambulom bekezdése az Irányelv alkalmazásában az érdekházasságot a szabad mozgás vagy tartózkodás - az illető számára más módon nem elérhető - jogának megszerzésére irányuló egyetlen célból kötött házasságként definiálja. Az Európai Unió Tanácsának 97/C382/01. számú állásfoglalása pedig felsorolja azon általánosnak mondható tényezőket, amelyek különösen alapot adnak annak feltételezésére, hogy érdekházasságról van szó.

Kfv.VI.39.004/2010/3.

I. Az 561/2006/EK rendelet 7. cikke egyértelműen azt az előírást fogalmazza meg, hogy a 4 és fél óra vezetési időszak eltelté után a járművezetőnek legalább 45 perces megszakítás nélküli szünetet kell tartania. Mindebből következően nem a teljes napi vezetési időt kell összevontan számításba venni, hanem a 4 és félórás vezetési időszakokat kell vizsgálni.

II. A 3821/85/EGK rendelet 15. cikk /5/ bekezdés a/ pontja szerint a jármű személyzetének minden tagja az adatrögzítő lapján a következő adatokat jegyzi be a lap használatbavételének kezdetekor: a családi és utónevét. A jogszabály nem teszi lehetővé a név teljes kiírása helyett a névrövidítést. Ettől az előírástól nem lehet eltekinteni, maga a jogszabály sem ad ez alól felmentést. Helyhiányra hivatkozással sem rögzíthető menetíró korongon a név rövidítve, betűjellel.

Kfv.VI.39.011/2010/6.

Menetíró készülékkel felszerelt jármű esetében a 3821/85/EGK rendelet 15. cikk (7) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a tevékenységet igazoló okiratoknak, adatrögzítő lapoknak az ellenőrzés részére történő bemutatása a gépjárművezető kötelezettsége. Ha a gépjárművezető nem végzett az 3821/85/EGK rendelet hatálya alá tartozó tevékenységet, úgy azt is a 15. cikk (7) bekezdésében foglaltaknak megfelelően kell igazolnia.

Kfv.VI.39.013/2010/6.

Agrár-környezetgazdálkodási támogatás nem igényelhető olyan parcella után, amely terület meghaladja a jogszabályban meghatározott legnagyobb méretet. A túligénylésnek a 2419/2001/EK rendelet 32. cikke (1) bekezdésének második mondatában megfogalmazott szankcióját nem lehet alkalmazni, ha az érintett parcella a valóságban nagyobb a bejelentett területnél.

Kfv.VI.39.104/2009/4., Kfv.VI.39.106/2009/4.

Az AETR Megállapodás 10. cikk 1. (a) pontja és ezzel összhangban a 3821/85/EGK rendelet 3. cikk (1) bekezdése a menetíró készülék beszerelését és használatát a közúti áruszállításra alkalmazott járművek esetében megköveteli. Ezen előírásokat összevetve a 2002/15/EK irányelv 2. cikk (1) és (4) bekezdésében foglaltakkal megállapítható, hogy a menetíró készülék használata az ukrán honosságú járműszerelvényben kötelező. A 3821/85/EGK rendelet előírásait a nem közösségi jármű, illetve járművezető esetében is alkalmazni kell.

Emberi jogi közlemények

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

Az adott időszakban nem született ilyen határozat.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

1. Brendan McFarlane Írország elleni ügye (31333/06. sz. ügy)⁴

A panaszost 1998. január 5-én feltételesen szabadlábra helyezték, miután Észak-Írországban szabadságvesztését töltötte egy 1970-es évekbeli bombatámadásban való részvétele miatt, amelyben az IRA-t találták felelősnek. Szabadon bocsátása után néhány nappal az ír rendőrség őrizetbe vette, és a Dublini Különleges Büntető Bíróság előtt jogellenes fogvatartással, lőfegyverrel való visszaéléssel és emberrablással vádolta meg; e bűncselekményeket állítólag 1983-ban követett el, amikor a fegyintézetből megszökött. 1998. január 13-án óvadék ellenében szabadlábra helyezték, de jelentkezési kötelezettséget írtak elő számára. Az ellene folyó büntetőeljárás során a panaszos 40 alkalommal jelent meg a Különleges Büntető Bíróság előtt; lakhelyétől az oda- és visszaút esetenként 320 km volt.

A panaszos bírósági felülvizsgálati eljárásokat indított bűnvádi eljárás alá vonása miatt, hivatkozva arra, hogy az ellene indított büntetőeljárások lefolytatásának késedelme előre jelzi esélyét egy tisztességes tárgyalásra, és a vádhatóságok kudarca bizonyos bizonyítási eszközök (olyanokat, mint az ujjlenyomatok) rögzítésében és a nyomozás számára elérhetővé tételében korlátozzák lehetőségét annak, hogy egészében vitassa a perben felhasznált bizonyítékok természetét és erejét. A panaszosnak a büntetőeljárás lefolytatásának késedelmére vonatkozó kifogását a Legfelsőbb Bíróság 2006. március 7-én elutasította, úgy találva: annak eldöntése, hogy mikor indítják meg a büntetőeljárást, nyilvánvalóan a vádhatóság joga. A bizonyítékok elvesztése tekintetében a Legfelsőbb Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az ügyet eldöntő bíróságnak kell megítélnie, hogy történt-e valami tisztességtelen, amiért a megelőző büntetőeljárás a felelős. Egy további, a büntetőeljárás folytatásának késedelem miatti megtiltása iránti kérelmét 2008. március 5-én a Legfelsőbb Bíróság elutasította. A panaszost 2008. június 26-án az ellene emelt vádak alól felmentették.

A panaszos azt sérelmezte, hogy az ír hatóságok a büntetőeljárás megkezdésével és lefolytatásával késlekedtek, megsértve az Egyezmény 6. cikkének (1) bekezdésében biztosított jogát. Sérelmezte továbbá, hogy - különösen az eljárások hosszával kapcsolatos - sérelmei tekintetében az ír jog nem tartalmazott hatékony jogorvoslatot, ami megsértette az Egyezmény 13. cikkében biztosított jogát.

A Bíróság úgy találta, hogy egyetlen, a Kormányzat által megjelölt hazai jogorvoslat sem volt hatékony. Az első és legfontosabb jogorvoslat – az ésszerű időtartamhoz fűződő alkotmányos alapjog sérelme miatti kártérítési kereset – tekintetében a Bíróság úgy találta, hogy jelentős bizonytalanság tapasztalható az elérhetősége tekintetében. Noha elméletben már csaknem 25 éve elérhető, még soha nem hivatkoztak rá. Egy létezőnek mondott jogorvoslat kialakítását és elérhetőségét, beleértve annak hatályát és alkalmazását, világosan ki kell mondani, és a gyakorlatnak vagy az esetjognak meg kell erősítenie vagy ki kell egészítenie még egy, a perek ésszerű időn belül történő befejezéséhez fűződő jogot implicite biztosító írott alkotmánnyal rendelkező, a *common law* által inspirált rendszer keretei között is. Ezen túlmenően a Bíróság

⁴ Az ítéletet a Nagykamara 2010. szeptember 10-én hozta meg.

ügy találta, hogy azt sem igazolták, hogy egy ilyen kereset jogorvoslatot jelentene a bíró ítélezési késedelme tekintetében. Sőt, az a tény, hogy a hivatkozott alkotmányos jogorvoslat a Felsőbíróság és a Legfelsőbb Bíróság polgári peres testületei hatáskörébe tartoznék, amelyek részére semmilyen különleges vagy alkalmazott eljárást nem alakítottak ki, azt jelenti, hogy egy törvényileg és eljárásilag összetett alkotmányos kártérítési keresettel lenne azonos a Felsőbíróság előtt, egy lehetséges fellebbezéssel a Legfelsőbb Bírósághoz, amely - legalábbis kezdetben - bizonyos jogi újdonságot jelentene. Két probléma is következik ebből: az ilyen eljárás időtartama (esetleg számos év) és az ilyen keresettel együtt járó magas perköltség. A további, a Kormányzat által hivatkozott jogorvoslatok tekintetében a Bíróság úgy találta, hogy az Európai Emberi Jogi Egyezményről szóló 2003-as törvényre alapított kártérítési kereset – egyebek mellett – azért nem hatékony, mert úgy tűnik, hogy a törvény alapján a „bíróságoknak” tulajdonítható késedelem nem peresíthető, ráadásul a törvény 2003. december 31-e előtt nem lépett hatályba, addigra pedig a panaszossal szembeni eljárások csaknem hat éve folyamatban voltak (a 2003-as törvénynek nincs visszaható hatálya). Egy prejudikációra vagy késedelem miatti tisztességtelen eljárás valós veszélyére alapított tilalmi parancs kiadása iránti kérelem lényegesen eltérő alakzat, de ez sem hatékony jogorvoslat a 6. cikk (1) bekezdése értelmében vett ésszerűtlen késedelem miatti panasz tekintetében. A Bíróság ezért úgy találta, hogy a Kormányzat nem igazolta, hogy az általa hivatkozott javaslatok bármelyike a panaszos által az adott időszakban elméletben és gyakorlatban is elérhető, hatékony jogorvoslatnak minősülne, ezért megállapította, hogy az Egyezmény 13. cikkét – a 6. cikk (1) bekezdésével összefüggésben – megsértették.

A Bíróság megállapította, hogy a panaszos elleni büntetőeljárások több mint 10 évig tartottak, az 1998. január 5-ei őrizetbe vételétől a 2008. június 28-ai felmentéséig. Noha bizonyos mértékig a panaszos magatartása is hozzájárult ehhez, ez nem magyarázza meg az eljárás teljes hosszát. Másrészt a Kormányzat nem szolgált meggyőző magyarázattal bizonyos, a hatóságoknak tulajdonítható késedelmekről, amelyek hozzájárultak az eljárás elhúzódásához. A panaszos számára a kiindulás az volt, hogy az ellene emelt vádak súlyosak voltak, és e súlyos vádak és lehetséges elítélés terhét viselte megközelítőleg 10 évig és 6 hónapig, amely idő alatt jelentkezési kötelezettsége volt és gyakran beidéztek a Dublini Különleges Büntető Bíróság elé. A Bíróság ezért úgy ítélte, hogy a panaszos elleni büntetőeljárások együttes hossza eltúlzott volt, ami megsértette az Egyezmény 6. cikkének (1) bekezdését. A fentiekre tekintettel a Bíróság a panaszos részére 10.000,-Euro nem vagyoni kártérítést ítélt meg.

2. Ariane Schwizgebel Svájc elleni ügye (25.762/07. sz. ügy)⁵

A panaszos 1957-ben született egyedülálló személy. 1996-ban kérelmet terjesztett elő, hogy Genf Kanton hatóságai engedélyezzék számára egy gyermek befogadását örökbefogadási céllal (a svájci jog az egyedülálló szülőknek is engedélyezi az örökbefogadást). Miután tájékoztatták, hogy a válasz esetleg kedvezőtlen lesz, ezt a kérelmét visszavonta. 1998-ban új kérelmet terjesztett elő Jura Kanton hatóságaihoz – időközben ide költözött – és a gyermekvédelmi szolgálattól megszerezte a szükséges engedélyt, majd 2000-ben befogadott egy vietnami gyereket, akit 2002. júniusában örökbe is fogadott. A panaszos 2002. júliusától kezdve újabb gyermek, ezúttal egy hároméves dél-amerikai befogadását akarta engedélyeztetni. A gyermekvédelmi szolgálat elutasította az engedély megadását; a bíróság az elutasító határozatot hatályában fenntartotta.

Genfbe való visszaköltözése után, a panaszos a kantonális hatóságoktól a második gyermek befogadásához kétszer is engedélyt kért, de kérelmeit 2004. júliusában illetve 2005.

⁵ Az ítélet 2010. szeptember 10-én vált véglegessé.

szeptemberében elutasították. E döntések ellen eredménytelenül fordult a bíróságokhoz. A panaszos második kérelme kapcsán személyesen is megjelent a kantonális hatóságok előtt, és kijelentette, hogy örökbe kíván fogadni egy ötéves gyermeket, lehetőleg vietnamit. A Genfi Kanton Bírósága 2006. április 26-án, a fellebbezést elutasító határozatában nem kérdőjelezte meg a panaszos gyermeknevelési képességét vagy anyagi forrásait, figyelembe vette azonban, hogy egy második gyermek örökbefogadása hátrányos kihatással lehet az első gyermek helyzetére, és azt, hogy a panaszos alábecsülte a nemzetközi örökbefogadás nehézségeit, továbbá kifejezte fenntartásait a másik gyermek számára való rendelkezésre állása tekintetében. A Szövetségi Bíróság 2006. december 5-én meghozott végső ítéletében elutasította a panaszos jogorvoslati kérelmét, különösen arra tekintettel, hogy mi szolgálja legjobban a gyermek érdekét, figyelembe véve a panaszos életkorát valamint a panaszos és a gyermek közti korkülönbséget (46-48 év, amelyet túlzottan nagynak tartott).

A panaszos azt sérelmezte, hogy a svájci hatóságok korára tekintettel zárták el az örökbefogadás lehetőségétől; álláspontja szerint őt ez által hátrányosan megkülönböztették azokkal a nőkkel szemben, akik ebben a korban még képesek saját gyermeket szülni, ez által az Egyezmény 8. cikkében biztosított jog vonatkozásában a megsértették az Egyezmény 14. cikkét.

A Bíróság először azt vizsgálta, hogy a panaszost a svájci hatóságok valóban eltérő bánásmódban részesítették más, hasonló helyzetben lévő személyekhez viszonyítva. A Bíróság úgy találta, hogy nem az e korban még szülőképes korú nőkkel van hasonló helyzetben, hiszen az államnak nincs befolyása arra a lehetőségre, hogy a nőknek vérszerinti gyermeke legyen, hanem azokkal a fiatalabb egyedül álló nőkkel, akiknek azonos körülmények között sikerülhet megszerezni a hozzájárulást egy második gyermek örökbefogadásához. E vonatkozásban tehát a panaszos hivatkozhat az eltérő bánásmódra.

Ezt követően a Bíróság megvizsgálta, hogy az eltérő bánásmód tárgyszerűen és okszerűen igazolható-e. A második gyermek örökbefogadása iránti eljárásban a hatóságok az elutasítást különösen a panaszos és a gyermek korkülönbségére alapították, amelyet túlzottan nagynak és a gyermek érdekeivel ellentétesnek ítélték. A Bíróság megpróbált megbizonyosodni arról, vajon az Európa Tanács tagállamainak jogrendszerének e területen van-e közös nevezője, és úgy találta, hogy nincs: az egyedülálló személyek joga az örökbefogadáshoz nem (vagy mindenestre nem feltétlenül) biztosított minden államban, és az örökbefogadó kora és az örökbefogadó és az örökbefogadott közötti korkülönbség tekintetében a megoldások államonként eltérőek. A Bíróság ezért arra az álláspontra helyezkedett, hogy a svájci hatóságok – bármiféle egyetértés hiányában - jelentős döntési szabadsággal rendelkeztek e tárgyban, és mind a hazai jogszabályok, mind a jelen ügyben meghozott határozatok az Európa Tanács tagállamai többsége által elfogadott megoldásokkal összhangban állónak, sőt, az alkalmazandó nemzetközi jogi szabályokat is kielégítőnek látszanak. A jelen ügyben önkényesség sem észlelhető, a hatóságok döntéseiket akkuzatórius eljárás keretében hozták, amely lehetővé tette a panaszos számára érvei előterjesztését, amelyet e hatóságok kellőképpen figyelembe vettek. Elégséges indokolást tartalmazó határozataik különösen a kantonális hatóságok által lefolytatott átfogó vizsgálatokon alapultak. Nemcsak az örökbefogadandó gyermek érdekeit, de a már örökbefogadott gyermek érdekeit is figyelembe vették. Sőt, a Bíróság hangsúlyozta, hogy a korkülönbség feltételét a Szövetségi bíróság rugalmasan, az eset körülményeire tekintettel alkalmazta. Végül, a döntést alátámasztó egyéb indokok (t. i. amelyek nem az életkoron alapultak) sem voltak okszerűtlenek vagy önkényesek.

A fentiekre tekintettel az eltérő bánásmód nem volt indokolatlanul hátrányos jellegű, ezért az Egyezmény 8. cikkében biztosított jog vonatkozásában nem sértették meg az Egyezmény 14. cikkét.

3. Sanoma Uitgevers B. V. Hollandia elleni ügye (38.224/03. sz. ügy)⁶

A panaszos egy holland kiadóvállalat. Hoorn város ipari negyedében 2002. január 12-én egy illegális autóversenyt tartottak. A társaság állította, hogy az *Autoweek* nevű magazinjának dolgozó újságíró – aki részletes cikket írt az illegális autóversenyekről – engedélyt kapott arra, hogy tudósítson az eseményről, biztosítva a résztvevők ismeretlenségét. Az eseményről készült fotókat retusálni kellett, hogy megelőzzék a résztvevők és az autók azonosítását, és aztán CD-ROM-on kellett tárolni. A versenyt a - szintén jelenlévő - rendőrség megszakította, de senkit sem tartóztattak le.

A rendőrség később azt gyanította, hogy az egyik, a versenyen használt autót 2001. február 1-jén egy betöréses rablásnál használták a helyszín elhagyásához, ahol egy pénzautomatát elloptak, és egy járókelőt fegyverrel megfenyegettek. A rendőrség ezért felszólította a panaszost a fotókat tartalmazó CD-ROM kiadására, ám ezt a panaszos megtagadta annak érdekében, hogy az újságíró forrásainak bizalmas jellegét megvédje. Az amszterdami ügyészség a Be. 96a. cikke alapján megidézte a panaszost, hogy a fényképeket és a versennyel kapcsolatos valamennyi anyagot adja ki. A magazin főszerkesztője ezt megtagadta, ismét hivatkozva arra, hogy az újságíró vállalta a résztvevők ismeretlenségének megtartását. A főszerkesztőt 2002. február 1-jén 18:01-kor őrizetbe vették és az amszterdami ügyészség elé állították, majd 20:00-kor elengedték. A panaszos ügyvédje megszerezte az ügyészek hozzájárulását ahhoz, hogy kérjék az Amszterdami Törvényszék vizsgálóbírájának beavatkozását, aki - noha kezdetől fogva elismerte, hogy nincs hatásköre az ügyben - azt az álláspontot fogadta el, hogy a bünyügyi nyomozás érdekei erősebbek a panaszos újságírói előjogainál. A panaszos 2002. február 2-án 1:20-kor tiltakozás mellett átadta a CD-ROM-ot, amelyet hatóságilag lefoglaltak.

A panaszos 2002. április 15-én panaszt terjesztett elő a Törvényszék előtt, amelyben kérte az elkobzás feloldását és a CD-ROM visszaadását, a rendőrség és az ügyészség kötelezését CD-ROM-on rögzített adatok másolatának megsemmisítésére, valamint eltiltásukat a CD-ROM-ról megszerzett információk felhasználásától. A bíróság 2002. szeptember 19-ei határozatában kizárólag a lefoglalás feloldása és a CD-ROM kiadása iránti kérelemnek adott helyt.

A panaszos az Egyezmény 10. cikkére hivatkozással azt sérelmezte, hogy olyan információk rendőrséggel való megosztására kényszerítették, amelyek felfedhették újságíróinak forrásait.

A Bíróság nem látott okot arra, hogy ne higgye el a panaszosnak azt az állítását: az újságíró megígérte, hogy nem fedi fel az illegális verseny résztvevőinek személyazonosságát. Az ügy olyan újságírói anyagok kényszerű átadásával függ össze, amelyek az újságírói források azonosítására alkalmas információkat tartalmaznak. A Bíróság úgy találta, hogy már önmagában ez a felszólítás beavatkozás a panaszosnak az Egyezmény 10. cikkének (1) bekezdésében biztosított, az információk szabad megismeréséhez és közléséhez való jogába. A Bíróság azonban úgy találta, hogy ez a beavatkozás nem tekinthető „a törvényben meghatározott”-nak, bár a beavatkozásnak volt törvényi alapja (a Be. 96a. cikkének (3) bekezdése).

A Bíróság kiemelte, hogy a források kiadására irányuló felszólítás nemcsak a forrásokra nézve bírt hátrányos hatással, akiknek a személye így azonosíthatóvá vált, de az újság és a kiadó számára is, akinek e leleplezés a jó hírnevét hátrányosan befolyásolta a lehetséges jövőbeni források előtt, továbbá a közösség tagjai számára, akiknek érdekükben áll megszerezni a közölt, anonim forrásból származó információkat.

⁶ Az ítéletet a Nagykamara 2010. szeptember 14-én hozta meg.

A legfontosabb biztosíték ez ellen a bíróság vagy más független és pártatlan döntéshozó testület általi felülvizsgálat. Ezt egy, a végrehajtó hatalomtól és más érdekelt felektől elkülönített testületnek kell lefolytatnia, amely fel van ruházva azzal a hatáskörrel, hogy az ilyen anyagok átadását megelőzően meghatározza azt: vajon van-e olyan közérdekű követelmény, amely az újságírói források védelmének alapelvét megelőzi, és meg tudja akadályozza a források azonosítására alkalmas információhoz való szükségtelen hozzáférést, ha ilyen nem áll fenn. A sürgős felszólítások és kérelmek esetében, egy független, legalább a megszerzett anyagokhoz való hozzáférést és felhasználását megelőző felülvizsgálat lenne szükséges a titkosság megállapításához, illetve a különböző érintett érdekek mérlegeléséhez. Mindenféle független vizsgálat, amelyre az ilyen források felfedésére alkalmas anyagok átvételét követően kerül sor, alááshatja a titkossághoz fűződő jog lényeges tartalmát. A bírónak vagy más független és pártatlan testületnek ezért olyan helyzetben kell lennie, hogy bármiféle adatközlést megelőzően, a kérdéses anyag vonatkozásában mérlegelhesse a lehetséges kockázatokat és a vonatkozó érdekeket. A meghozandó döntést világos szempontoknak kell vezérelniük, ideértve azt is, hogy vajon egy kevésbé súlyosan beavatkozó eszköz nem lenne-e elegendő. Lehetővé kell tenni a bíróság vagy más hatóság számára, hogy visszautasítsa az adattovábbításra vonatkozó felhívás kiadását, vagy egy korlátozott vagy minősített felhívást adjon ki annak érdekében, hogy a forrásokat megóvja a leleplezéstől. Sürgős esetekben kell lenni egy eljárásnak, hogy az anyag hatósági felhasználását megelőzően azonosítsák és elkülönítsék azokat az információkat, amelyek a források forrásainak azonosításához vezetnek és azokat, amelyek esetén ez a veszély nem áll fenn.

Hollandiában a Be. 96a. cikkének hatályba lépése óta ez a döntés inkább az ügyész, mint egy független bíró kezében van. Az ügyész eljárásjogi értelemben fél, aki nehezen tekinthető tárgyilagosságnak és pártatlannak. A Bíróság nem tartotta fogadta el, hogy a vizsgálóbíró bevonása adott esetben megfelelő biztosítéknak minősülhetett; a vizsgálóbírónak csak tanácsadó szerepe volt, mindenféle törvényi alap nélkül – miként azt a bíró az ügyben maga is elismerte. Éppen ezért nem nyílt lehetősége arra, hogy a meghagyás iránti kérelmet elutasítsa vagy teljesítse, vagy megfelelőnek minősítse, illetve megfelelően korlátozza e meghagyást. Egy ilyen helyzet aligha egyeztethető össze a jogállamisággal. E hibákat a Törvényszék sem hozta helyre, amely hasonlóképpen eszköztelen volt abban, hogy megakadályozza a rendőrséget és az ügyészséget a CD-ROM-on tárolt képeket megvizsgálásában abban a pillanatban, amikor az birtokukba került. Következésképpen a kérdéses törvényi felhatalmazás hiányos volt, mert nem volt olyan, a panaszos számára elérhető, megfelelő biztosítékokat nyújtó eljárás, amely biztosította volna annak független megítélését, hogy vajon a bűnügyi nyomozás érdeke fontosabb volt-e az újságírói források védelméhez fűződő közérdeknek.

A fentiekre tekintettel a Bíróság megállapította, az Egyezmény 10. cikkének sérelmét annyiban, hogy a panaszolt beavatkozás nem volt „törvényben meghatározott” és a panaszos részére 35.000,-Euro nem vagyoni kártérítést ítélt meg.

4. Apostolos Ioannis Mangouras Spanyolország elleni ügye (12050/04. sz. ügy)⁷

A panaszos korábban a *Prestige* nevű olajszállító hajó kapitánya volt, amelyből 2002. novemberében, míg a spanyol partok felé tartott, az általa szállított 70.000 tonna olaj az Atlanti-óceánba ömlött, amikor a hajótest léket kapott. Az olaj kiömlése környezeti katasztrófát okozott, amely egészen a francia partokig a tenger állat- és növényvilágát hónapokig sújtotta. Egy bűnügyi nyomozás is indult és a panaszost vizsgálati fogságban tartották 3.000.000 Euro óvadék ellenében történő szabadlábra helyezés lehetőségével. A

⁷ Az ítéletet a Nagykamara 2010. szeptember 28-án hozta meg.

panaszost 83 napig tartották fogva, aztán ideiglenesen szabadlábra helyezték, mikor a hajótulajdonos biztosítója kifizette az óvadékot. A spanyol hatóságok később engedélyezték a panaszos visszatérését Görögországba, azzal a feltétellel, hogy a görög hatóságok érvényesítik az időszakos felügyeletet, amelynek Spanyolországban vele szemben elrendeltek. A panaszos elleni büntetőeljárás még folyamatban van.

Az Egyezmény 5. cikkének (3) bekezdésére hivatkozással a panaszos azt sérelmezte, hogy az adott esetben óvadékként megállapított összeg eltúlzott és anélkül határozták meg, hogy személyes körülményeit figyelembe vették volna.

A Bíróság emlékeztetett arra, hogy az Egyezmény 5. cikkének (3) bekezdése alapján óvadék csak addig kérhető, amíg a fogvatartást igazoló indokok fennállnak, és hogy a hatóságoknak a megfelelő óvadék megállapításában ugyanolyan gondossággal kell eljárniuk, mint annak eldöntésében, hogy a vádlott további fogvatartása feltétlenül szükséges-e. Továbbá, noha az óvadék összegét elsődlegesen a vádlottra és vagyonára tekintettel kell megállapítani, bizonyos körülmények között nem okszerűtlen, ha figyelembe veszik annak a kárnak az összegét, amely betudható neki.

A panaszost 83 napra fosztották meg a szabadságától, és szabadon bocsátották azt követően, hogy egy 3.000.000,-Euro összegű bankgaranciát nyújtottak be. Az óvadék megállapításánál a spanyol bíróságok figyelembe vették annak veszélyét, hogy a panaszos megszökhet, úgy ítélve, hogy a bíróság előtti megjelenésének biztosítása lényeges. A panaszos személyes körülményein felül tekintettel volt a vád tárgyává tett cselekmény súlyára, a katasztrófának a közvéleményre gyakorolt hatására és a panaszos „szakmai közegére”, nevezetesen az olajszármazékok tengeri szállítására.

A Bíróság kiemelte, hogy új tényezőket is figyelembe kell venni az Egyezmény 5. cikke (3) bekezdésének értelmezésében, nevezetesen a környezetkárosító bűncselekményekkel kapcsolatos mind Európában, mind nemzetközileg növekvő és jogos figyelmet és azt a tendenciát, hogy büntetőjogi eszközöket használnak az európai és nemzetközi jogból fakadó környezetvédelmi követelmények végrehajtásának eszközeként. A Bíróság álláspontja szerint az emberi jogok védelme területén megkövetelt növekvő mértékű követelmények a demokratikus társadalom alapértékei megsértésének megítélésében is megfelelően megkövetelik a nagyobb gondosságot. Ezért nem zárható ki, hogy a szakmai közeget, amely a kérdéses tevékenység végzésére alakult, figyelembe vegyék az óvadék összegének megállapításánál, annak az intézkedés hatékonyságának biztosítása érdekében.

A panaszos esetének különleges természetéből és a tengeri szennyeződés által okozott hatalmas környezeti kárból (amely ilyen mértékben ritkán tapasztalható) adódóan aligha meglepő, hogy az igazságszolgáltatási hatóságok az óvadékként megkövetelt összeget a felmerült felelősség szintjével összhangban állapították meg, így mintegy biztosítva azt, hogy a felelősöknek ne legyen készletük az igazságszolgáltatás elkerülésére és a biztosíték elvesztésére. Nem biztos ugyanis, hogy a pusztán a panaszos vagyonára tekintettel megállapított mértékű óvadék elegendő lett volna arra, hogy biztosítsa a tárgyalásokon való részvételét. Sőt, az a pusztán tény, hogy a hajótulajdonos biztosítója fizetett, megerősíteni látszik azt, hogy a spanyol bíróságok, amikor a panaszos „szakmai közegére” utaltak, helyesen állapították meg – burkoltan – a panaszos és azon személyek közti kapcsolat fennállását, akiknek az óvadékot biztosítaniuk kellett. A spanyol bíróságok ezért megfelelően figyelembe vették a panaszos személyes helyzetét és különösen mint a hajótulajdonos alkalmazottjának jogállását, szakmai kapcsolatát azokkal a személyekkel, akiknek biztosítékot kellett adni, nemzetiségét, állandó lakóhelyét, korát és Spanyolországhoz kötődésének hiányát. Az eset sajátos összefüggéseire, a katasztrófális környezeti és gazdasági

következményekre tekintettel a hatóságok jogosan vették figyelembe a kérdéses bűncselekmény súlyát és a panaszosnak betudható kár összegét.

A fentiekre tekintettel a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az Egyezmény 5. cikkének (3) bekezdését nem sértették meg.

A Legfelsőbb Bíróság emberi jogi vonatkozású ítéletei

Büntető ügyszak

Bhar.II.504/2010/7.

A harmadfokú felülbírálattal érintett vádlottak ellen indított büntetőeljárás indokolatlanul elhúzódása, és a vádlottak útlevélének 1998. óta történő – a vonatkozó törvény kötelező rendelkezésén alapuló – folyamatos visszavonása révén az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. Cikkében foglalt tisztességes tárgyaláshoz való jog, valamint a Negyedik Kiegészítő Jegyzőkönyv 2. Cikkében foglalt mozgásszabadsághoz való jog sérelme megállapítható. A jogsértően enyhe büntetés kompenzálhatja azt a sérelmet, amelyet az Emberi Jogok Európai Egyezménye fentebb hivatkozott rendelkezéseinek a kétségtelenül megvalósult sérelme - az eljárás indokolatlan elhúzódása és a vádlottak mozgásszabadságának aránytalanul hosszú korlátozása - egyébként előidézett.

Bfv.II.884/2010/2.

Az 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban Be.) 416. § (1) bekezdés g) pontja szerint felülvizsgálatnak a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen akkor van helye, ha nemzetközi szerződéssel létrehozott emberi jogi szerv megállapította, hogy az eljárás lefolytatása vagy a bíróság jogerős határozata megsértette a törvényben kihirdetett nemzetközi szerződés valamely rendelkezését, feltéve, hogy a nemzetközi emberi jogi szerv joghatóságának a Magyar Köztársaság alávetette magát. Ezt a felülvizsgálati okot jelenleg az Emberi Jogok Európai Bírósága határozatainak (Egyezmény 19. cikk) olyan megállapításai alapozzhatják meg, amelyek szerint a hazai bíróság eljárása vagy jogerős határozata megsértette az Egyezmény valamely rendelkezését (leginkább a tisztességes eljáráshoz való jogról szóló 6.cikk), vagy ha az Emberi Jogok Európai Bírósága Magyarországot elmarasztaló ítéletében a nemzetközi szerződés olyan rendelkezésének megsértését állapította meg, amely miatt egyébként felülvizsgálatra nem, csak fellebbezésre lett volna lehetőség (Be. 416.§ (3) bekezdés).

Bfv.III.894/2010/2.

A felülvizsgálat kizárt, ha a felülvizsgálati indítvány kizárólag olyan eljárásjogi indokokra hivatkozott, amelyek nem szerepelnek a Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontjában konkrétan és kimerítően meghatározott, a felülvizsgálatra okot adó eljárási szabálysértések között. A Be. 416. § (1) bekezdésének g) pontja szerint az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény egyes rendelkezései megsértésére alapítottan csak akkor van helye felülvizsgálatnak, ha nemzetközi szerződéssel létrehozott emberi jogi szerv megállapította, hogy az eljárás lefolytatása vagy a bíróság jogerős határozata megsértette a törvényben kihirdetett nemzetközi szerződés valamely rendelkezését, feltéve hogy a nemzetközi emberi jogi szerv joghatóságának a Magyar Köztársaság alávetette magát.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Pfv.IV.20.901/2010/4.

A kirendelt védő nem tekinthető egyéb közfeladatot ellátó személynek, ezért a nyomozó hatóság adatkezelőként nem kötelezhető az Avtv. 19. § (4) bekezdése alapján a kirendelt védő nevének és kirendelése számának, mint közérdekből nyilvános adatnak a kiadására.

Közigazgatási ügyszak

Kfv.III.37.966/2009/23.

I. Ahhoz, hogy a gyülekezés békés jellegének elvesztése megállapítható legyen, a rendezvénynek összességében kell békétlennek, erőszakosnak lennie. Egy személy, vagy a résztvevők egy kisebb csoportjának cselekményei mindaddig nem eredményezik a békés jelleg elvesztését, amíg a résztvevők többsége a rendbontásban nem vesz részt, vagy valamilyen módon szolidaritást nem vállal velük. A résztvevők többségének passzív szemlélődése viszont nem tekinthető a szolidaritás vállalásának. A békés célú gyülekezéshez való jogát gyakorló személy a tüntetésen részt vevő más személyek által elkövetett erőszak vagy más büntetendő cselekmények eredményeképpen sem szűnik meg élvezni a békés célú gyülekezéshez való jogot, amennyiben szándéka és magatartása békés marad (lásd: EJEJ, Ezelin v. Franciaország ítélet).

II. Egy gyülekezés nemcsak akkor veszti el békés jellegét, ha a rendezvényen a résztvevők erőszakot alkalmaznak, hanem akkor is, ha élet kioltására, vagy testi sértés okozására alkalmas eszközöket tartanak maguknál erőszak vagy fenyegetés alkalmazása érdekében. Ez utóbbi esetben is a résztvevők egy kisebb csoportjának „fegyverkezése”, amennyiben az nem a rendezvény jellegét döntően befolyásoló szervező (szervezők) tudatos, célzatos tevékenysége, vagy a szervező illetve a résztvevők jelentős részének támogatását élvező tevékenység, nem tekinthető a gyülekezés egészét érintő oszlatási oknak.

III. Összességében megállapítható, hogy egy adott helyen és időben összegyűlt tömegben szórványosan előforduló erőszak, amikor még lehetőség van az erőszakos résztvevők elkülönítésére, kiemelésére a tömegből, nem ad okot az oszlatásra. Ugyanezen okból egymással térben nem összefüggő (pl. utcákkal elválasztott, egyszerre több szomszédos utcában zajló) demonstrációk sem oszlathatók fel azért, mert az egyik utcában erőszakos cselekményre került sor és az adott utcában összegyűlt tömeg tekintetében az oszlatás indoka fennállt. Ha azonban a tömeg elválaszthatatlanul elvegyül a tömeg méretéhez is viszonyítva releváns mértékű erőszak kifejtésére képes egyénekké, ami az erőszakos személyek kiemelését lehetetlenné teszi, akkor az oszlatás elrendelésére okszerűen kerül sor. Ez az eset akkor fordulhat elő, amikor a résztvevők többsége szolidaritást vállal az erőszakos cselekményekért felelős személyekkel, ezért a gyülekezés békés jellege megszűnik.

IV. Az önmagában nem jogellenes spontán tüntetések esetében megnő a gyülekezés békés jellege megszűnésének esélye, azon egyszerű oknál fogva, hogy nincs olyan rendező, aki a Gytv. 12. § /1/ bekezdésének megfelelően biztosíthatná a rendezvény törvényességét veszélyeztető cselekmények elkerülését. Ezért bár különleges körülmények fennállása esetén az Egyezmény alapján mellőzhető lehet a gyülekezés bejelentése, azonban ennek ára, hogy jelentősen lecsökken a renitens, erőszakos egyének kiemelésének lehetősége, és ezáltal megnő az esélye annak, hogy a tüntetés elveszti békés jellegét.

Kiadja: A Legfelsőbb Bíróság Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Darák Péter, Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor, Dr. Osztovits András

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Legfelsőbb Bíróság hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.